

Quên - Ôn Nhu Đích Hạt Tử

Contents

Quên - Ôn Nhu Đích Hạt Tử	1
1. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 1	1
2. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 2	2
3. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 3	6
4. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 4	11

Quên - Ôn Nhu Đích Hạt Tử

Giới thiệu

Thể loại: Oneshot, đam mỹ, hiện đại, ngược tâmNgười dịch: Bạch Nhật MộngVài lời từ tác giả:Tác giả Hạt Tử có vài lời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quen-on-nhu-dich-hat-tu>

1. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 1

Bốn tỉ sáu trăm triệu năm trước, trong vũ trụ bao la có một hành tinh gọi là Trái Đất;

Hai tỉ bốn trăm triệu năm trước, trên thế giới này có thứ gọi là sinh vật;

Hai triệu bốn trăm nghìn năm trước, trên mặt đất hỗn độn nhân loại xuất hiện.....

Đứng giữa biển xe qua lại như thoi đưa, dừng lại giữa đoàn người đi trong vội vã, quá nhiều người đã lướt qua ta, chỉ là liệu có bao nhiêu người nhớ được mấy giây gặp gỡ này, sau đó lại là mấy giây ly biệt.....

Quên. Lịch sử lựa chọn quên đi những điều phổ thông không có giá trị, hoàn cảnh quên đi những kẻ yếu đuối không thể thích ứng, còn con người, quên mất rằng họ không thể khống chế tất cả sự lãng quên.....

Nếu như có thể lựa chọn, người muốn chọn bị lãng quên hay là..... quên lãng?

Nếu như có thể quên đi, người có phải sẽ tình nguyện thử?

Nếu như có thể bị lãng quên, người có phải sẽ cảm thấy vui?

Nếu như, nếu như,.....

Nếu như thật sự có thể, người có phải sẽ đau khổ đến không muốn sống.....

Bởi vì một chữ mà khiến người đời phải khắc cốt ghi tâm.....

Tình.....

Vượng Tử và Đào Tử là một cặp tình nhân đồng tính, có người đã từng nói đùa rằng, tình yêu của bọn họ cũng giống như tên của bọn họ vậy, một người muốn chạy, một người lại muốn trói chặt đối phương. Trong cuộc chạy và đuổi ấy, không thể phân biệt được đâu là yêu đâu là không.

Vượng Tử là một tên đáng vẻ cao to khỏe mạnh, mắt to mày rậm, cứ luôn cười toe toét một cách ngốc nghếch, tuy đáng vẻ thô lỗ nhưng cũng khá thông minh. Còn Đào Tử lại là một người phương Nam điển hình, đáng vẻ nhỏ nhắn gầy gò, đeo một cái mắt kính gọng vàng, vừa hướng nội lại ưa suy nghĩ nhiều.

Lúc học đại học, hai người bởi hiểu kì mà tham gia một nhóm trong cộng đồng, có người đã hỏi họ rằng: Nguyên nhân gì khiến bọn họ ở bên nhau?

Nhớ lại lúc đó, cả hai đều cười, Vượng Tử cười sảng sặc còn Đào Tử chỉ ngại ngừng cười mỉm, sau đó hai người âm thầm nhìn đối phương một cái liền xoay người rời khỏi, chỉ để lại một đám người hiểu kì phía sau.....

- Đào Tử, em nói xem, chúng ta sao lại ở bên nhau?
- Anh không biết sao?
- Không lẽ chẳng phải là vì sức hút của anh sao?
- Hừ, đó là bởi vì anh thật phiền phức, cho nên em đành nhận lời thôi!
- Hử? Đào Tử, anh phiền phức lắm sao?
- Đúng thế đấy, chẳng phải ngày nào em cũng cự tuyệt anh đấy sao, cứ mỗi lần như thế qua đến ngày hôm sau anh liền lặp lại y chang vậy, hết cách rồi, đành phải chấp nhận thôi.
- Haha, cũng đúng thật, anh chính là có cái tật này. Nhưng mà, Đào Tử này, hiện tại, em... có yêu anh không?
- Đi thôi, về nhà sẽ nói cho anh biết.
- Đừng thế chứ, nói đi, nói đi mà.....
- Không nói là không nói!
- Haha, Đào Tử, em đứng lại cho anh.....

2. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 2

- Em, em có đồng ý ở bên anh không? Anh... anh thích em!
- Xin lỗi, tuy rằng tôi và anh giống nhau, nhưng mà, tôi không yêu anh!

Lúc đó, Đào Tử cùng Vượng Tử học cùng một lớp, ngoại trừ việc thỉnh thoảng chào hỏi nhau trong các lớp học bắt buộc phải có mặt, tựa hồ cuộc sống của Đào Tử cùng Vượng Tử căn bản không có liên quan gì đến nhau. Sau giờ học, Vượng Tử thích chơi bóng rổ, đá banh, còn Đào Tử lại thích nhốt mình trong thư viện đọc sách, hoặc cũng chỉ là trốn trong phòng nằm ngủ, nhưng chính là như vậy, Vượng Tử hôm đó đã kéo Đào Tử - người mà bản thân vốn-không-thân-thuộc - lên sân thượng, thổ lộ một cách chân thành làm cho Đào Tử hết sức hoảng hốt.

Điểm bất đồng lớn nhất của Đào Tử và Vượng Tử chính là ở trong cuộc sống mọi chuyện cậu đều hết sức cẩn thận nhưng lại thiếu quyết đoán. Trong tư tưởng cổ hủ của Đào Tử thì tình yêu đồng tính trong trường là chuyện không thể chấp nhận được, cho nên, Đào Tử lúc ấy đã cự tuyệt.

Cứ tưởng rằng Vượng Tử từ đây sẽ không đến tìm Đào Tử nữa, sau cùng thì tình yêu thế này trong xã hội ngày nay cũng không phải là thứ có thể đem đi rêu rao khắp nơi được. Nhưng kết quả lại hoàn toàn trái

ngược, ngày hôm sau Vương Tử lại dùng phương thức giống hệt vậy kéo Đào Tử đến cùng một nơi và lặp lại những lời nói y chang, mà kết quả, đương nhiên lại bị từ chối.

Một tuần có bảy ngày, một tháng có ba mươi mốt ngày, còn một năm, có ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày đều thổ lộ, mỗi ngày đều cự tuyệt. Cuối cùng cũng có một ngày Đào Tử đã quen với việc chờ đợi sự xuất hiện của Vương Tử vào giờ ra chơi của tiết thứ hai, Đào Tử đột nhiên phát hiện, cậu đã yêu cái tên cổ chấp này rồi.

- Em, em có đồng ý ở bên anh không? Anh... anh thích em!

- Được thôi, nhưng mà tôi có yêu cầu, anh có đồng ý nghe không?

- Ừ!

- Đó chính là không được nói cho bất kì người nào về quan hệ của chúng ta, tôi không muốn trên lý lịch của tôi có vết nhơ.

- Không thành vấn đề!

Câu hỏi trước giờ không hề thay đổi nay đã có đáp án rồi, trên mặt Vương Tử lộ ra nụ cười như trẻ nhỏ. Đào Tử nhớ rất rõ, Vương tử ôm cậu lần mười mấy vòng trên mặt đất, thậm chí còn hôn Đào Tử một cách cuồng nhiệt, còn Đào Tử không có cự tuyệt.

- Sao anh lại có thể kiên trì đến hỏi em trong thời gian dài đến vậy?

- Về cái gì?

- Chính là... chính là thổ lộ ấy.....

- À, đó là lần đầu tiên anh tỏ tình, thật đúng là khản trương muốn chết đi được!

- Lần đầu tiên?

- Đúng vậy!

Đây chính là câu hỏi của Đào Tử sau lần đầu tiên mây mưa cùng Vương Tử, mà đáp án đó làm Đào Tử hết sức kinh ngạc. Cho đến sau này Đào Tử mới phát hiện, Vương Tử bị bệnh, một loại bệnh mà y học căn bản không thể chữa trị. Vương Tử sẽ không nhớ được những việc anh không muốn hoặc không hy vọng phải đối diện, cũng giống như việc Đào Tử cự tuyệt những lời thổ lộ trước giờ của Vương Tử.

Lúc đối mặt với một Vương Tử ngồi chán nản trên chiếc ghế dài của bệnh viện, Đào Tử lần đầu tiên cảm giác được Vương Tử hóa ra cũng có lúc đau khổ, ngay cả khi nó chỉ có thể duy trì trong một ngày, bởi vì ngày hôm sau khi tỉnh lại, Vương Tử sẽ lại quên hết những việc khiến anh không vui, vẫn sẽ tiếp tục vui sống.

- Em, sẽ rời xa anh sao?

-.....

- Em, sẽ chán ghét anh sao?

-.....

- Sẽ vậy phải không?

- Chỉ ít thì, bây giờ sẽ không.....

- Tại sao?

- Bởi vì em thích nhìn thấy dáng vẻ vô ưu vô lự của anh!

Lúc đó, Vương Tử ở trong bệnh viện khóc thật rồi. Kì thật, Vương Tử biết bởi vì căn bệnh này mà từ nhỏ cha mẹ của Vương Tử đã không thích anh, nếu không phải vì di sản của ông nội để lại cho Vương Tử thì có lẽ cha mẹ đã cùng Vương Tử đoạn tuyệt quan hệ từ lâu rồi.

Ngày hôm đó, Vương Tử cứ cố chấp kéo một Đào Tử đang ngượng ngùng về căn nhà nhỏ của mình. Ánh chiều tà ngả về tây nhuộm đỏ bóng hai người.

Đào Tử là yêu Vương Tử, bởi vì Vương Tử đã từng tự hào mà nói rằng: “Nếu không có tình yêu thì sẽ chẳng một người đàn ông nào cam tâm tình nguyện nằm dưới một người khác, cũng sẽ không có bất kì người đàn ông nào cam nguyện tiếp nhận thứ vốn không thuộc về mình, vì thế, Đào Tử là yêu anh đấy!”

Đã từng có người cảm thán rằng, nếu như có thể được quên đi sự thật, thì có thể sẽ không phải tiếp tục đau khổ nữa.....

Hạnh phúc của Đào Tử cùng Vương Tử vẫn tiếp tục cho đến khi tốt nghiệp đại học, Đào Tử vào làm giám đốc Marketing cho một doanh nghiệp nhà nước, còn Vương Tử bởi vì không muốn quay về cái công ty tồi nát của gia đình mình mà lựa chọn tiếp tục nghiên cứu.

- Chúng ta kết hôn đi.....

-.....

- Lấy anh nha!

- Chúng ta như vậy không tốt sao?

-.....

Đào Tử cự tuyệt lần cầu hôn đầu tiên của Vương Tử. Kì thật, Đào Tử biết Vương Tử muốn cho mình một gia đình, một gia đình hoàn toàn chính chính, nhưng từ đáy lòng, Đào Tử không muốn cả thế giới đều biết hình tượng thật của mình. Sau cùng thì trên thế giới này, nơi tiếp nhận đồng tính luyến ái không nhiều, hơn nữa đây lại là quốc gia đã đóng cửa khá lâu, có khả năng công việc mà mình mơ ước lâu nay cũng sẽ mất đi. Đào Tử là người nhút nhát, cậu không chấp nhận chịu đựng những rủi ro này đâu.

- Ngủ đi.....

- Ủ!

Cũng có thể Đào Tử đã lường trước được kết quả, Vương Tử đã quên mất vụ cầu hôn đó. Đây vốn dĩ là việc bản thân phải giấu vui mừng mới phải, nhưng lúc Đào Tử nhìn thấy Vương Tử vẫn tươi cười như trước, nhìn thấy anh đem sự việc có thể làm thay đổi cuộc đời họ quên đi thì trong lòng cậu lại dâng lên nỗi bất an trước giờ chưa từng có.....

Dần dà, Đào Tử thay đổi rồi, cậu trở nên nóng nảy hơn, cứ đòi chữa trị căn bệnh của Vương Tử. Đào Tử ép Vương Tử đi gặp bác sĩ tâm lý làm cho Vương Tử nổi giận, thậm chí cậu ép anh đi đến những góc gác bần thủ tìm đủ mọi biện pháp, nhưng ngoại trừ khuôn mặt đỏ bừng của Vương Tử thì không có gì thay đổi cả.

Cho đến một ngày, Đào Tử đi đến quán bar tìm MB, còn Vương Tử thì nổi giận ở trong phòng dành cho khách đánh cho tên MB kia mặt mày sưng vù, thậm chí lúc quay về nhà còn cường bạo Đào Tử một cách thô lỗ. Đào Tử lúc này mới phát hiện bản thân thật sự rất quan tâm người đàn ông này, lo lắng sẽ mất đi người đàn ông này.

- Đào Tử, sao lại ép anh đi khám bệnh?

- Đó cũng vì muốn tốt cho anh thôi.....

- Nhưng anh chẳng cảm thấy có gì không ổn cả, chuyện tốt không quên, chuyện xấu quên đi!

-.....

- Đào Tử, anh có thể không uống mấy thứ thuốc này được không?

- Không được!

- Tại sao? Tại sao anh nhất định phải uống mấy thứ thuốc vô dụng này chứ?
 - Đó cũng vì muốn tốt cho anh thôi, chẳng lẽ anh muốn cả đời này cứ quẩn quanh trong cái thế giới quên và không quên đó sao?
 - Đào Tử, anh không hiểu, anh thật sự không hiểu tại sao em cứ muốn ép anh phải uống thuốc.....
 - Em chẳng đã nói là cũng vì muốn tốt cho anh thôi sao!
- Đó là lần cãi cọ kịch liệt đầu tiên kể từ khi hai người về sống chung với nhau, bởi vì mỗi lần cãi nhau kết quả cũng là vì Vương Tử quên mất việc họ cãi nhau nên thôi.
- Nếu như em biến thành người mà anh không muốn nữa, anh có phải sẽ quên em không?
 -
 - Anh nói đi chứ!
 - Đào Tử, nếu như em vẫn còn hi vọng anh nhớ đến em, thì anh sẽ không quên em đâu.....
 -
- Đêm hôm đó, Đào Tử cùng Vương Tử làm tình một cách kịch liệt, điên cuồng tìm kiếm hơi ấm của đối phương, còn Vương Tử ở bên tai Đào Tử không ngừng lặp lại: “Anh sẽ không quên em đâu, bởi vì em là Đào Tử mà anh muốn nhớ nhất.”
- Đào Tử nhớ, lúc đó cậu cười rồi, qua ngày hôm sau, cậu phát hiện bên cạnh gối của mình còn có vết nước chưa khô, còn nơi cậu đang tựa vào, chính là khuôn ngực mạnh mẽ của Vương Tử.
- Vương Tử, đừng có quên em.....
- Năm đó, Đào Tử hai mươi bốn, Vương Tử hai mươi lăm.
- ***
- Lúc bọn họ đã sống cùng nhau được tám năm, ngoại trừ việc Vương Tử sẽ quên đi tất cả những việc không vui của hai người, mọi chuyện còn lại đều yên bình.
- Đào Tử đã lên tới chức tổng giám đốc của công ty, còn Vương Tử đã trở về làm cho công ty của gia đình mình.
- Vương Tử cùng Đào Tử từ một căn phòng chỉ có mấy mươi mét vuông giờ đã dọn vào ở trong biệt thự, từ sự ảm áp vĩnh viễn khi ở cùng nhau giờ thành sự bất lực khi thường xuyên chia phòng mà ngủ. Vương Tử từng nói rằng: Họ vẫn yêu nhau như xưa, chỉ là thời gian khiến chúng ta quên đi sự đam mê từng có.
- Cuộc sống vốn dĩ quá bình yên sẽ không chịu được những đả kích quá lớn, việc cha mẹ của Vương Tử ép buộc Vương Tử kết hôn đã trở thành ngòi nổ giữa hai người.
- Lấy anh nha.....
 -
 - Anh không muốn cưới bất kì người phụ nữ nào khác, anh chỉ muốn có em!
 -
 - Tại sao em không nhận lời? Chẳng lẽ em không yêu anh nữa sao?
 - Vương Tử, không phải là em không muốn nhận lời anh, mà là vì chúng ta sẽ không được công nhận đâu! Anh thật quá ngây thơ! Anh đã từng nghĩ đến những áp lực chúng ta sẽ phải đối mặt sau khi kết hôn chưa? Vương Tử, đây không phải thế giới trong truyện đồng thoại, anh không phải là hoàng tử, còn em cũng không phải là công chúa, quan hệ của chúng ta sẽ không được người khác công nhận đâu.
 - Chúng ta có thể ra nước ngoài mà.
 - Không ích gì đâu!

Đây là lần cầu hôn thứ hai của Vương Tử, Đào Tử vẫn không nhận lời. Hôm đó, hai người chia phòng mà ngủ, Vương Tử bắt mẫn việc Đào Tử cứ suy nghĩ nhiều như vậy, còn Đào Tử lại nghĩ nếu Vương Tử có thể quên đi lời đề nghị hôm nay thì tốt quá.

3. Ôn Nhu Đích Hạng Tử - Chương 3

Cũng có thể ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của Đào Tử, Vương tử xác thực đã quên đi sự việc của lần cầu hôn thứ hai, nhưng Đào Tử vẫn không thấy vui.

Bởi vì cha mẹ, cũng bởi nguyên nhân của công ty mà Vương Tử đã quen biết một cô gái, cũng chính là thiên kim của đối tác làm ăn với công ty của Vương Tử - Lục.

Lục là một cô gái hiền lành xinh đẹp chịu làm, đáng vẻ lúc cười luôn làm cho người khác cảm thấy ấm áp cùng thoải mái.

- Vương Tử, em biết anh là vì công ty nên anh mới cùng em gặp mặt, tuy là em cũng vậy, thế nhưng em nghĩ, em sẽ yêu anh mất thôi.....

Đây là câu đầu tiên Lục nói cùng Vương Tử, cũng chính câu nói đó đã làm Vương Tử có cái nhìn khác đối với phụ nữ - thứ mà trước giờ anh chưa từng có hứng thú. Lục có sự kiêu ngạo tự do của người con trai, cũng có nét dịu dàng mẫn cảm của người con gái, cũng chính phần dịu dàng mẫn cảm đó đã khiến cho Lục hiểu rõ, Vương Tử đang yêu người khác.

Lục nhớ rất rõ tình cảnh lần đầu tiên cô bàn chuyện riêng cùng Vương Tử. Hôm đó Vương Tử tâm trạng đầy lo lắng hẹn cô ra gặp mặt, sau đó đưa cô vào khách sạn tốt nhất trong thành phố, nhưng Lục biết Vương Tử sẽ không cùng cô phát sinh bất kì quan hệ gì, sự thật đúng là như vậy. Rất lâu sau đó Lục đã từng tự giễu cột mình mà hỏi Vương Tử, chẳng lẽ em không có chỗ nào có thể hấp dẫn anh sao? Còn Vương Tử cũng chỉ cười cho qua chuyện.

- Tôi là người đồng tính, người tôi yêu là đàn ông, không phải là phụ nữ!

- Vâng!

- Tôi không thể ở bên cô, tôi đã có người yêu rồi!

- Vâng! Vậy thì sao?

-.....

Hôm đó, Vương Tử đã hạ thấp Lục, cứ tưởng Lục sẽ ghét bỏ sẽ bài xích, nhưng không ngờ Lục lại bình tĩnh nhìn Vương Tử, thậm chí trong ánh mắt cũng có thể cảm nhận được cái cảm giác như đó là lẽ đương nhiên.

- Cô, không kinh ngạc sao?

- Tại sao phải kinh ngạc? Kinh ngạc chuyện anh là đồng tính sao?

-.....

-.....

-.....

- Thôi được rồi, nói thật thì, đối với chuyện hôm nay em nói không kinh ngạc thì là nói dối, nhưng mà điều em kinh ngạc không phải là việc anh là đồng tính, mà là việc anh nói cho em biết, nếu như em là cái người mà anh yêu kia, em nghĩ ắt hẳn mình sẽ rất hạnh phúc!

- Cảm ơn.....

- Đừng khách sáo! Vậy, em đi được rồi chứ?

-.....

- Tạm biệt, ôi, tại sao những người đàn ông tốt đều không muốn mình chứ?

-.....

-.....

- Xin đừng làm khó cậu ấy.....

- Đào Tử?

- Ừ!

- Vâng, em biết rồi! Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Hôm ấy Lục đã cười khi rời đi, bởi vì sự xuất hiện của Vương Tử đều là do một tay cô an bài, còn chuyện của Vương Tử cùng Đào Tử cô đã sớm biết tất cả. Chỉ là, cô muốn tôn trọng ý kiến của đương sự một chút, còn hôm nay, hình như đã đến lúc Lục thật sự phải buông tay rồi, bởi vì Vương Tử là người đầu tiên dám ở trước mặt cô thừa nhận người mà mình yêu, cái sự thẳng thắn đó không thường gặp trong xã hội hiện nay, chỉ ít là trong cuộc sống của cô, bởi vì không ai dám đem cuộc sống của mình ra đùa cợt.

Khi Lục chuẩn bị rút khỏi sân khấu của vở kịch mà sự xuất hiện của cô là không cần thiết, thì tựa hồ ông trời - vị đạo diễn của vở kịch này lại không cho là vậy. Ông ấy để cho Đào Tử vì chuyện công việc mà lọt vào phạm vi tầm nhìn của Lục, còn để cho Lục cảm nhận được sự tức giận chưa từng có, bởi vì Đào Tử vẫn còn rất bảo thủ và lỗi thời, thậm chí là thái độ không dứt khoát trong cuộc sống của Đào Tử. Chiều theo lời Lục nói thì thế giới tinh thần của Đào Tử và Vương Tử thuộc về hai vương quốc khác nhau, cuộc sống của cậu tràn ngập những điều dung tục, đầy những điều giả dối đáng hận, Đào Tử là loại người vì người khác mà sống, vì ánh mắt của người khác mà sống.....

- Anh có yêu Vương Tử không?

- Không liên quan đến cô!

- Nếu như không yêu thì xin hãy buông tha cho anh ấy.....

- Cô không có tư cách yêu cầu tôi bất cứ việc gì!

- Tôi có!

- Dựa vào cái gì?

- Dựa vào việc tôi đã yêu anh ấy!

-.....

-.....

- Nếu như... Nếu như anh ấy quên tôi, tôi sẽ buông tay!

Đó là câu nói cuối cùng Đào Tử để lại cho Lục, cũng là câu nói mà mãi đến sau này Lục mới có thể hiểu được. Chỉ là cho đến lúc đó, Lục mới vì câu nói này mà rơi lệ.

Cũng có thể ông trời đã định sẵn kết cục, cha mẹ của Vương Tử là vì Vương Tử lỡ lời nên biết được việc của Đào Tử. Vì danh dự, vì lợi ích mà hai ông bà gần sáu chục tuổi xông đến nhà cha mẹ của Đào Tử, thậm chí thuê người đến để phỉ báng đời sống sinh hoạt của Đào Tử là không có nhân phẩm.

Cha mẹ của Đào Tử là những quân nhân đã về hưu, hai người họ tư tưởng đạo đức đều rất cổ hủ nên không hề do dự mà kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ với Đào Tử. Hôm đó, là Vương Tử cùng Đào Tử về nhà dọn đồ, còn Đào Tử từ đầu chí cuối không nói một câu nào, không một lần mở miệng.

Công việc mất rồi, nhà cũng không còn nữa, Đào Tử không có gì để làm, cứ thế cả ngày ngẩn ngơ ở trong căn nhà của mình cùng Vương Tử.....

Đào Tử là tên cuồng công việc, cậu không có khái niệm chăm lo cho gia đình như Vương Tử. Thế nên lúc mọi việc đã dừng lại, cuộc sống của Đào Tử bắt đầu trở nên căng thẳng, thậm chí còn có dấu hiệu bất thường.

Đào Tử sẽ vô duyên vô cớ không để Vương Tử đi làm, còn Vương Tử chỉ cười và chấp nhận.

Đào Tử sẽ suốt ngày suốt đêm tìm đến Vương tử để làm tình, còn Vương Tử vẫn chỉ cười và chấp nhận.

Đào Tử sẽ mỗi giờ mỗi khắc đều hỏi Vương Tử: “Anh có yêu em không?”, còn Vương Tử cuối cùng vẫn cười và nói: “Yêu.”

.....

- Anh có yêu em không?

- Yêu!

- Yêu sâu đậm đến đâu?

- Yêu đến khi em muốn để cho anh quên em.....

- Nếu như em không muốn để cho anh quên em thì sao?

- Vậy anh sẽ trọn đời trọn kiếp tiếp tục yêu!

-.....

-.....

- Nếu như em muốn để anh quên em thì sao?

-.....

- Nếu như.....

-.....

-.....

- Ngủ đi!

-.....

-.....

- Vâng!

Khi công ty của Vương Tử bởi vì những scandal của Vương Tử mà cổ phiếu liên tục rớt giá, cha mẹ của Vương Tử một lần nữa lại tìm đến Đào Tử. Đào Tử lúc ấy đang ngồi trên sofa đọc sách, đọc một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, tên của cuốn sách là Hiện thực .

Cha mẹ của Vương Tử cho Đào Tử một tờ chi phiếu mười triệu, còn có một tấm vé máy bay đến Mỹ cùng một lá thư đề cử vào chức vị tổng giám đốc của một công ty đa quốc gia trên thế giới. Họ nhìn nhau không nói một lời, hai cặp mắt hỗn tạp mơ hồ, một đôi mắt sáng trong.....

- Em sẽ không chấp nhận!

Đây là lần thứ hai Vương Tử thét lên với Đào Tử, hôm đó, Vương Tử về nhà sớm hơn mọi ngày, nhìn thấy trong tay Đào Tử là ba tờ giấy.

- Đào Tử, nói cho anh biết, em sẽ không chấp nhận đâu, đúng không? Em yêu anh mà.....

- Yêu, có thể xem như cơm để ăn không?

- Không thể, nhưng anh có thể cho em, anh sẽ cho em tất cả những gì anh có thể!
- Vậy, nếu lỡ như anh quên em thì sao? Nếu như anh không còn yêu em nữa thì sao? Em có phải sẽ chết đói bên đường không?
- Không, anh sẽ không quên em đâu, anh yêu em.....
- Yêu, có thể xem như tiền để xài không?
- Không thể, nhưng anh có thể cho em mà.....
- Không, anh không thể cho em, anh không thể cho được em thứ em cần. Em muốn có thể ngẩng cao đầu, ưỡn ngực tự tin đi trên đường. Em muốn có thể quang minh lỗi lạc sáng tạo sự nghiệp thuộc về em. Em muốn có được thế giới của riêng em, chứ không phải kí sinh dưới quyền lực của anh, anh hiểu không? Em cũng là đàn ông!
- Đào Tử..... chẳng lẽ tình yêu không thể bù đắp tất cả những điều này sao?
- Hahaha, Vượng Tử, tám năm rồi, anh vẫn ngây thơ cho rằng tình yêu có thể cho con người ta tất cả, nhưng anh vốn không hiểu được rằng tình yêu không phải cơm, không phải tiền, căn bản không là cái gì cả, đối với loại người như chúng ta lại càng không!
- Vậy, em chuẩn bị chấp nhận?
-
- Em chuẩn bị từ bỏ?
-
- Trả lời anh đi, em có phải sẽ chuẩn bị từ bỏ, có phải sẽ chuẩn bị từ bỏ tình yêu của chúng ta, nhà của chúng ta?
-
- Nói đi chứ!
- Vượng Tử, đừng có ép em.....
- Đào Tử, là em đang tự ép mình.....
- Đúng, là em tự ép bản thân, ép bản thân ở lại bên anh, ép bản thân chịu đựng áp lực mà anh mang lại, ép bản thân chịu đựng sự bố thí của anh. Vượng Tử, anh rốt cuộc có biết em cần cái gì không?
- Vậy em rốt cuộc cần cái gì, tiền tài địa vị, hay là quyền lực?
- Em, em.....
- Nói đi..... nếu như em cần những thứ này, anh có thể cho em!
-
- Em cần không?
-
- Em nói đi chứ.....
- Không cần, không cần, không cần, em cái gì cũng không cần! Em muốn anh quên em đi, em muốn anh xem như chưa từng gặp qua em, em muốn anh buông tha em..... Nếu như không có anh, cuộc sống của em sẽ không thành ra thế này, em chẳng qua chỉ là một con người muốn sống cuộc sống yên yên tĩnh tĩnh, nếu như có thể, có lẽ em còn có thể tìm được một người phụ nữ có thể chấp nhận em, một cuộc hôn nhân không bị người khác phát hiện.....

Tương đối mà nói, lúc đó Đào Tử nhớ rất rõ biểu cảm đau khổ của Vượng Tử, Đào Tử biết, những lời nói lúc tức giận của cậu đã làm tổn thương trái tim của Vượng Tử. Nhưng mà, những lời nói này là thứ Đào Tử đã đè nén trong lòng từ rất lâu, thời học sinh vui vẻ là vì lúc đó cả hai còn chưa bước vào xã hội, cứ sai

lầm nghĩ rằng xã hội cũng sẽ đơn thuần như trong trường học, dù có bị người khác biết được thì cũng chỉ mỉm cười rồi sau đó sẽ không gặp lại nữa.

-.....

-.....

- Vượng Tử, hiện thực làm người ta quá đau khổ, em, em đã quá mệt mỏi rồi.....

-.....

- Tám năm rồi, chúng ta đã bên nhau tám năm rồi. Không có lúc nào là em không phải cẩn thận quan sát xung quanh, em sợ em sẽ bị người khác biết được người yêu của em là một thằng đàn ông. Em không giống như anh, em không cách nào làm lơ ánh mắt của người khác, thậm chí ngay cả người giữ cửa em còn sợ bị ông ấy phát hiện em không bình thường.....

-.....

- Em đã mệt mỏi lắm rồi. Vượng Tử, em không muốn đùa nữa, em cứ tưởng rằng em có thể miễn cưỡng bản thân chấp nhận, nhưng cha mẹ anh xuất hiện đã khiến em hiểu rằng em đã quá đề cao bản thân, em không thể chịu đựng được, em không thể chịu được ánh mắt của người khác, em nhu nhược, em tự ti.....

- Là anh đã làm em đau khổ sao?

-.....

- Là tình yêu của anh đã làm tổn thương em sao?

-.....

- Là anh sao?

-.....

-.....

Cả hai lặng lẽ nhìn đối phương, Vượng Tử nhìn thấy trong mắt Đào Tử những giọt nước mắt chực chờ rơi. Vượng Tử biết, Đào Tử trước giờ không hề lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt người khác, bao gồm cả anh.....

Đào Tử hôm đó nhìn theo Vượng Tử thất vọng xoay người rời khỏi, vẫn là thân thể cao to, dáng người hơi khom khiến người ta đau lòng, khiến người ta không nở. Rất lâu sau đó có người biết chuyện đã hỏi Đào Tử: “Anh có từng yêu Vượng Tử không?”

Đào Tử lúc đó chỉ cười khổ trả lời: “Đã từng yêu, yêu đến nỗi mỗi ngày đều lo lắng anh ấy sẽ quên mất mình.....”

- Vậy tại sao phải từ bỏ?

-.....

-.....

- Bởi vì..... bởi vì yêu quá khó, cũng quá mệt mỏi rồi.....

-.....

- Tình yêu cũng giống như sợi dây chuyền trên cổ chúng ta. Khi bị hiện thực bỏ rơi, chúng ta sẽ vì sự rực rỡ, lấp lánh của nó mà tự hào, khi bị hiện thực chú ý tới, sợi dây chuyền xinh đẹp liền biến thành sợi xích, sợi xích càng ngày càng chặt, còn chúng ta, chỉ có thể im lặng chờ cho đến khi nghẹt thở, bị tình yêu bị hiện thực siết cổ đến chết.....

-.....

-.....

4. Ôn Nhu Đích Hạt Tử - Chương 4

Ba ngày sau, Đào Tử rời khỏi thành phố mà cậu đã sống gần hai mươi mấy năm, và trong ba ngày đó, Vương Tử không trở về nhà, còn Đào Tử, cũng chỉ đem theo một bộ quần áo của Vương Tử.....

.....

Đào Tử, là yêu Vương Tử!

.....

Trong nhà bởi vì rèm cửa bị kéo lại trở nên tối tăm, tấm rèm cửa thường xuyên bay lên mơ hồ để lộ nỗi bi thương của sự ly biệt, cửa phòng từ từ khép chặt rồi đóng lại, khóa cửa phát ra tiếng than “loảng xoảng”.....

Kí ức bao năm giờ đã bị khóa chặt. Đào Tử biết, cả cuộc đời này, cậu sẽ không bao giờ tìm lại được mối tình lỡ làng này nữa.....

Chiếc máy bay lạnh lùng rời đi, để lại phía sau bầu trời bị cậu rạch nát!

Ba năm sau.

Vẫn là con đường xưa đông đúc, vẫn đoàn người đi trong vội vã, Đào Tử bởi vì yêu cầu của công việc mà trở về thành phố nơi mình đã từng sống, đứng tại ngã tư, là cảm giác vừa xa lạ nhưng cũng vô cùng quen thuộc.

Bản thân đã từng cùng Vương Tử đứng tại ngã tư ngó ngàng nhìn vào mắt đối phương, đã từng trên con đường sau cơn mưa đập lên những vũng nước một cách trẻ con, đã từng giữa đêm đen rộng lớn khe thâm thì: “Em yêu anh.....”

Đã từng.....

Bóng người lướt qua, Đào Tử vội quay đầu, lặng lẽ nhìn theo dáng người thân thuộc, trong mũi vẫn còn lưu lại khí vị quen thuộc kia.....

- Vương Tử, là Đào Tử kìa.....

- Ai?

- Đào Tử ấy, bạn học trước kia của anh! Còn là.....

- Người nào?

- Người đó!

Lục chỉ vào dáng người ốm yếu kia, bọn họ không có nhìn thấy Đào Tử quay đầu, chỉ là nhìn thấy một dáng người tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

- Anh rất thân với cậu ta sao?

- Vâng.....

- Haha, chịu thôi, cũng có thể cậu ta cũng quên mất anh rồi, không thì lúc này cậu ta sao lại không kêu anh chứ?

- Vậy là anh quên mất rồi.....

- Đúng vậy, quên mất rồi.....

-.....

-.....

Hai thân người càng đi càng xa, trái tim đôi bên đã từng rất gần gũi, một câu quên rồi, một câu khó quên.....
Từ từ rời khỏi, cho đến khi nghe thấy một câu “quên rồi”, Đào Tử cười rồi!

- Vượng Tử, anh, sẽ quên mất em sao?
- Sẽ không đâu, nếu như em vẫn còn nhớ những lời em đã nói.....
- Vượng Tử, anh yêu em không?
- Yêu!
- Yêu sâu đậm đến đâu?
- Yêu đến khi em muốn để cho anh quên em.....
- Nếu như em không muốn để cho anh quên em thì sao?
- Vậy anh sẽ trọn đời trọn kiếp tiếp tục yêu!

Những chiếc xe qua lại ồn ã, thổi bay những hạt cát nhỏ.....

__End__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quen-on-nhu-dich-hat-tu>